

OKLEVÉL

A MAGYAR HIDROLÓGIAI TÁRSASÁG ELNÖKSÉGE,
VALAMINT A BÍRÁLÓ BIZOTTSÁG EZEN OKLEVÉLLEL
TANÚSÍTJA, HOGY A 2013/2014.ÉVI

LÁSZLÓFFY WOLDEMÁR
DIPLOMAMUNKA PÁLYÁZATON

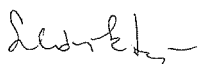
SZÉLES BORBÁLA

Budapesti Műszaki és Gazdaságtudományi Egyetem
Építőmérnöki Kar
Vízépítési és Vízgazdálkodási Tanszék

Bsc KATEGÓRIÁBAN

dicséretben részesült.

BUDAPEST, 2014. NOVEMBER 25.

DR. SZLÁVIK LAJOS

A MAGYAR HIDROLÓGIAI TÁRSASÁG ELNÖKE

DR. BAKONYI PÉTER

A BÍRÁLÓ BIZOTTSÁG ELNÖKE

LÁSZLÓFFY WOLDEMÁR

(1903-1984)

„A legnagyobb rang, amit elértem, hogy a magyar föld hidrológusa lehettem.”

L. W. (1981)

Mert az volt; „a” hidrológussá emelte őt a sok évtizedes ernyedetlen szorgalommal és egyéb gazdag szellemi adottságokkal végzett önzetlen munkája.

Mérnöki pályafutását a József Nádor Műegyetem Vízépítéstani Tanszékén tanársegédként kezdte (1925-1928), majd – rövid kultúrmérnöki és minisztériumi megszakítástól (1941-1942) eltekintve – csaknem egész aktív időszaka a VITUKI-hoz (és jogelődjéhez, a Földművelésügyi Minisztérium Vízrajzi Osztályához, illetve Intézetéhez) kötődött (1929-1969); ezt követően a VIZDOK-ban (1969-1972), végül nyugállományban – halála napjáig – otthon tevékenykedett.

Egész életében a vízügyet szolgálta; ezen belül a hidrológia világszerte ismert és elismert művelője volt. Önálló kutatásai átszövik a felszíni vizek hidrológiájának egész terét (a Tisza, a Duna, jégviszonyok, árvizek, előrejelzés, a vízkészletek számbavétele stb.); de – briliáns nyelvtudását hasznosítva – sokat tanult másoktól is: külföldi és nemzetközi szervezetek különféle kutatási eredményeit alkotó módon továbbfejlesztette és itthon hasznosította.

Tudományát nem tartotta meg magának; hihetetlenül termékeny szakíró volt. Önálló könyvei, tanulmányai száma 150 felett van; ismertetéseit, nyelv művelő és egyéb cikkei össze sem lehet számolni. És nemcsak a legszabatosabban, a legmagyarosabban író szerzőt, hanem az ugyanezen erényeket élőbeszédben is csillogtató előadót is csodáltuk benne. És mindenkit segített szakírói kibontakozásában; 1958-ig mint a Vízügyi Közlemények szerkesztője, emellett és ezután mint környezetének és minden hozzáfordulónak tanácsadója. Még a tudományos munka (a kutatás, erről szóbeli és írásbeli beszámolás) kulisszatitkait is oktatta. Iskolát teremtett; rang volt Lászlóffy tanítványnak lenni. Sok százra tehető azon műszaki, gazdasági, tudományos szakembereknek a száma, akiket az adottságaiknak leginkább megfelelő pályára terelt, majd a pályafutásuk során jelentkező nagyobb nehézségek leküzdésében a jó gazda gondosságával segített.

Alig mérhető fel annak a munkájának a jelentősége, amelyet a modern Vízrajzi Évkönyv kialakításával, a Napi Vízjárás Térkép rendszeresítésével, a Vízügyi Könyvtár alapjainak a lerakásával, a Vízügyi Közlemények szakmai és nyelvi színvonalának az európai szint fölé emelésével, az idegen nyelvű kiadványok rendszeresítésével, a kiadványok, a különnyomatok cseréjének a megszervezésével hajtott végre.

A sokoldalúan képzett és minősített (mérnök, közgazdasági mérnök, a műszaki tudományok doktora, műegyetemi magántanár stb.) tudós és oktató alkotó munkáját itthon számos állami és társadalmi kitüntetéssel ismerték el. Nemzetközi tekintélyét a toulouse-i tudományos akadémiai tagsága, valamint több (francia, osztrák, lengyel) nagydíj és aranyérem fémjelzi.

Az írott szó természetesen sosem adhat olyan képet az emberről, mint az maga volt élő valójában. Lászlóffy Woldemárra ez különösen igaz. Akik csak ismerték, mind tisztelő hálával emlékeznek rá.